

ERUGA

Des del dia que va morir, cultivava erugues.

Alguns matins sortia al jardí amb el propòsit de veure si alguna de les erugues havia fet algun capoll, tan sols pel plaer o no, de veure com s'embolcallaven i ressorgien belles i plenes de vida.

Els dissabtes a la tarda solia posar-se els guants i agafar les tisores de podar per arreglar les plantes que acollien les erugues més belles: les rudes, els fonolls, les caputxines, els acònits blaus i la marihuana en el tros de terreny que tenia al darrere de casa seva. Treia les fulles seques, arrencava les males herbes, apartava els cargols, tot perquè les petites larves poguessin créixer en les millors condicions possibles. Eren hores que li permetien deixar la ment en blanc i refugiar-se en una dimensió no dolorosa. Els diferents colors de les flors plantades i de les papallones li feien obrir els ulls i gaudir-ne més enllà de la vista.

Aquell, va ser un dissabte diferent. Va sonar el timbre. Va deixar les eines i els guants a terra, pausadament, i va caminar fins a la porta vorejant la casa. Va obrir la reixa oferint els braços a la seva amiga. En silenci es van abraçar llargament i es van fer dos petons afectuosos a les galtes. A l'hora de deixar-se anar totes dues tenien els ulls humits.

—Ara veig que he tardat massa a venir, em sap greu— va dir la Betty trencant el dens silenci que es va instal·lar entre les dues.

—Has vingut sola?— va dir la Irene mirant al carrer i tancant la porta darrere seu.

—Sí, l'Hug és molt trapella i prefereixo que es quedi amb el seu pare— va contestar la Betty forçant-se a no mostrar massa alegria.

Van entrar a la casa abraçades per la cintura, i es van dirigir a l'acollidora cuina. La Irene va preparar infusions amb una barreja d'herbes relaxants i uns trossos de pastís de xocolata que havia deixat a punt aquell mateix matí.

—Com va l'empresa?— va parlar amb la veu tranquil·la —ja tens molta gent apuntada als tallers?

—Estic molt engrescada, tinc set dones apuntades al taller de costura i nou al de ganxet creatiu. Però això no és tot, fa tres mesos que he obert la botiga en línia i ja he tingut unes vuitanta comandes. Estic molt contenta i si continua així hauré de buscar-me algú que m'ajudi— va dir la Betty mirant-la fixament als ulls i convidant-la a sortir del seu nínxol.

La Irene va abaixar la mirada i va parlar de les visions que rutinàriament l'acompanyaven.

—Aquesta setmana vaig veure els peücs roses de ganxet que em vas regalar a l'ampit de la finestra de l'habitació, sentia el seu plor— va fer una llarga pausa —li vaig cantar la seva cançó de bressol fins que es va adormir.

Es va fer un silenci estrany.

—Vols dir que et fan bé tantes infusions?— va preguntar-li la Betty tot reconeixent la ferum en el vapor de la tassa.

—No em veus?, estic més tranquil·la— amb veu pausada i un somriure teatral. Aquestes visions és la manera que tinc de comunicar-me amb la seva ànima i de saber que està bé.

—Potser sí, i t'has plantejat tornar a treballar, doncs?— va dir la Betty, canviant de tema.

Ja feia sis mesos del tràgic succés i tan sols havia sortit de casa per a una visita al metge i una al psiquiatre.

La Betty se la mirava compassivament, tot mossegant la coca, mentre recordava el seu primer contacte.

Es van conèixer quasi dos anys enrere a la cafeteria d'aquella prestigiosa clínica, totes dues desitjaven l'últim tall de brownie i el van compartir. Van connectar instantàniament, les dues eren allà mogudes pel mateix desig.

El programa de fecundació in vitro els oferia esperança després del fracàs de les inseminacions artificials. Les possibilitats de veure's rodones i plenes es reduïen i es complicaven. I en aquesta cursa d'obstacles van córrer en el mateix equip. Les dues es van quedar embarassades amb tres mesos de diferència i van fer el viatge cap a la desitjada maternitat juntes. Creien de tot cor que el pitjor de tot ja havia passat.

En aquelles dies, tot i la panxa, la Betty passava hores davant la Singer, pedalant alegrement a ritme de *ragtime*. Amb la seva traça va elaborar un conjunt de cobrellit, protector de baranes i coixí d'una delicada roba de tons rosats i liles. Un cop acabat, hi va pintar a mà unes papallones de colors llampants. Va ser el seu regal a la Irene després de l'ecografia del segon trimestre i pel seu aniversari. La Irene al mateix temps li va regalar un disc compacte i un llibre amb sis cançons de bressol escrites, dibuixades i cantades per ella amb el nom del petit que esperava la Betty.

La Betty va parir el seu fill als vuit mesos d'embaràs, però malgrat la prematuritat va néixer un nen sa i ple de vida. I la Irene va tenir una nena preciosa. Unes setmanes després de veure els seus desitjos acomplerts la Betty acompanyava la seva amiga en un viatge cap a l'infern. Setmanes més tard del part, la inesperada mort sobtada de la petita a les tres setmanes de vida va buidar el niu de la Irene.

El bressol seguia al costat del seu llit, amb la flaire de l'agror de llet i nadó impregnada als llençols de papallones.

—Tot just somreia— deia la Irene —si no li hagués posat aquell pijama de feltre. I sense acabar la frase va fer un glop, una profunda blavor s'escampava per l'estómac de la Irene com una taca de tinta, arribant a tots els racons del seu ésser, també al cor. El metge li havia receptat antidepressius, que seguien intactes a l'armari, al costat dels pots d'herbes que assecava del seu jardí.

I va seguir parlant malgrat que se li alentís la veu— l'embaràs va anar bé, el part va ser llarg però fàcil, va pesar 3.100 grams i al cap de pocs minuts es va agafar al pit sense problemes.

La Betty escoltava mentre el seu cor batejava a ritme de Sweet Little Angel. La veu ronca de B.B.King acompanyava les imatges del seu baixar a la foscor. Ella se n'havia sortit gràcies a la música i a la Singer.

La Irene va fer una inspiració profunda com si li costés respirar i va continuar:

—Aquella era una nit qualsevol, li vaig donar el pit i el Dani la va canviar i la va acotxar. Als vint minuts es va desvetllar i llavors li vaig tornar a donar el pit fins que va quedar adormida. La vaig posar al seu bressol i allà va restar com un àngel, dolça, quieta, silenciosa, lleugera. Durant la nit va decidir deixar de respirar— va mirar fixament en un punt llunyà —ara deu ser una petita papallona i jo vull acompanyar-la en el seu vol.

La Betty va obrir els ulls de sobte, es va aixecar i li va prendre la tassa de les mans. Tot seguit es va acostar a la pica i va llençar la infusió a l'aigüera. Incredula, va tocar amb la mà les restes del te i va fregar-se els dits per comprovar que el que veia eren els pètals blaus de l'acònit.

—Però què has fet, Irene?

Des del dia que va morir, cultivava erugues.